

- TŘÍDÍME ODPAD - BAREVNÉ KONTEJNERY - VÝZNAM BAREV
- VÁŽME SI PLANETU ZEMĚ (DEN ZEMĚ - 22. 4.)
- PROČ JE DŮLEŽITÝ LES (JAK SE V ňEJ CHOVÁME)
- ODPADKY PATŘÍ DO KOŠE

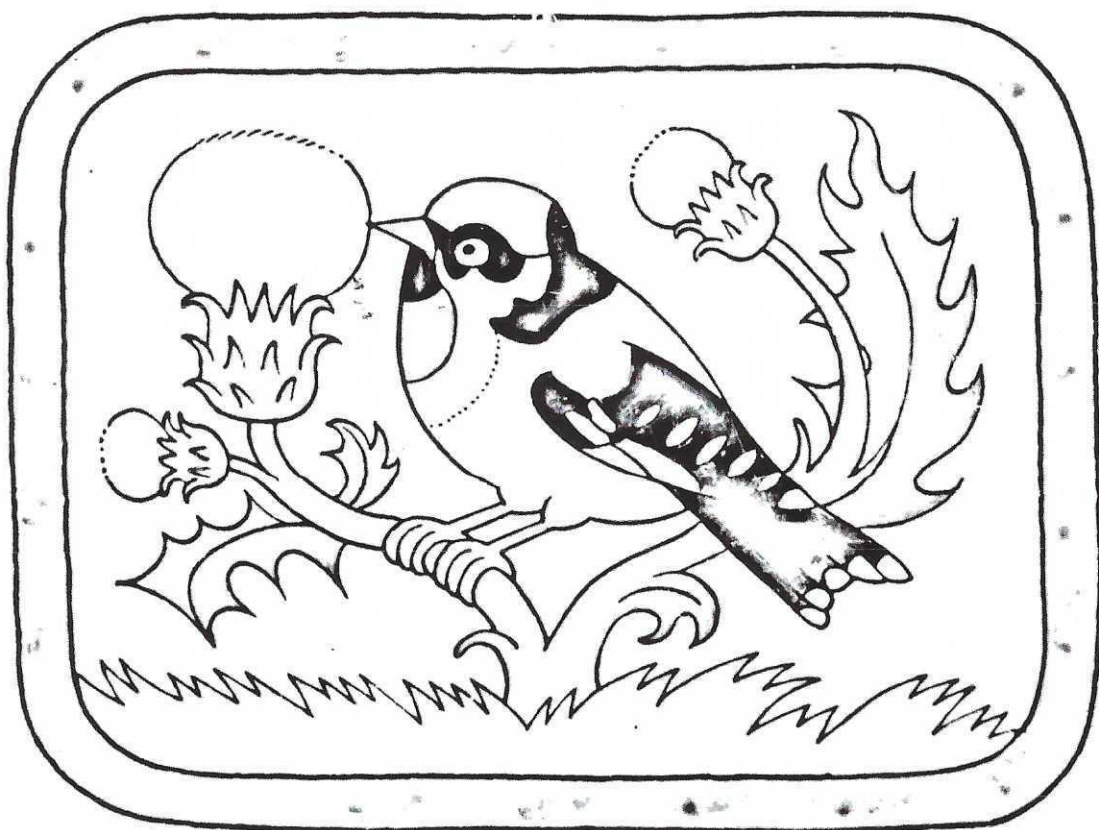
PTAČÍ POHÁDKA (Moudrost přírody v ptačí říši)

- KTEŘÍ PTAČÍ SE V POHÁDCE VYSKYTLI
- VYBER SI 1 OBRÁZEK A VYBARVI HO
- POHÁDKU VYPRÁVEJ SVÝMI SLOVY

1. PRACOVNÍ LIST - PLANETA ZEMĚ
- DOKRESLI, CO NA PLANETU PATŘÍ
(VODA, LESY, LIDÉ...)

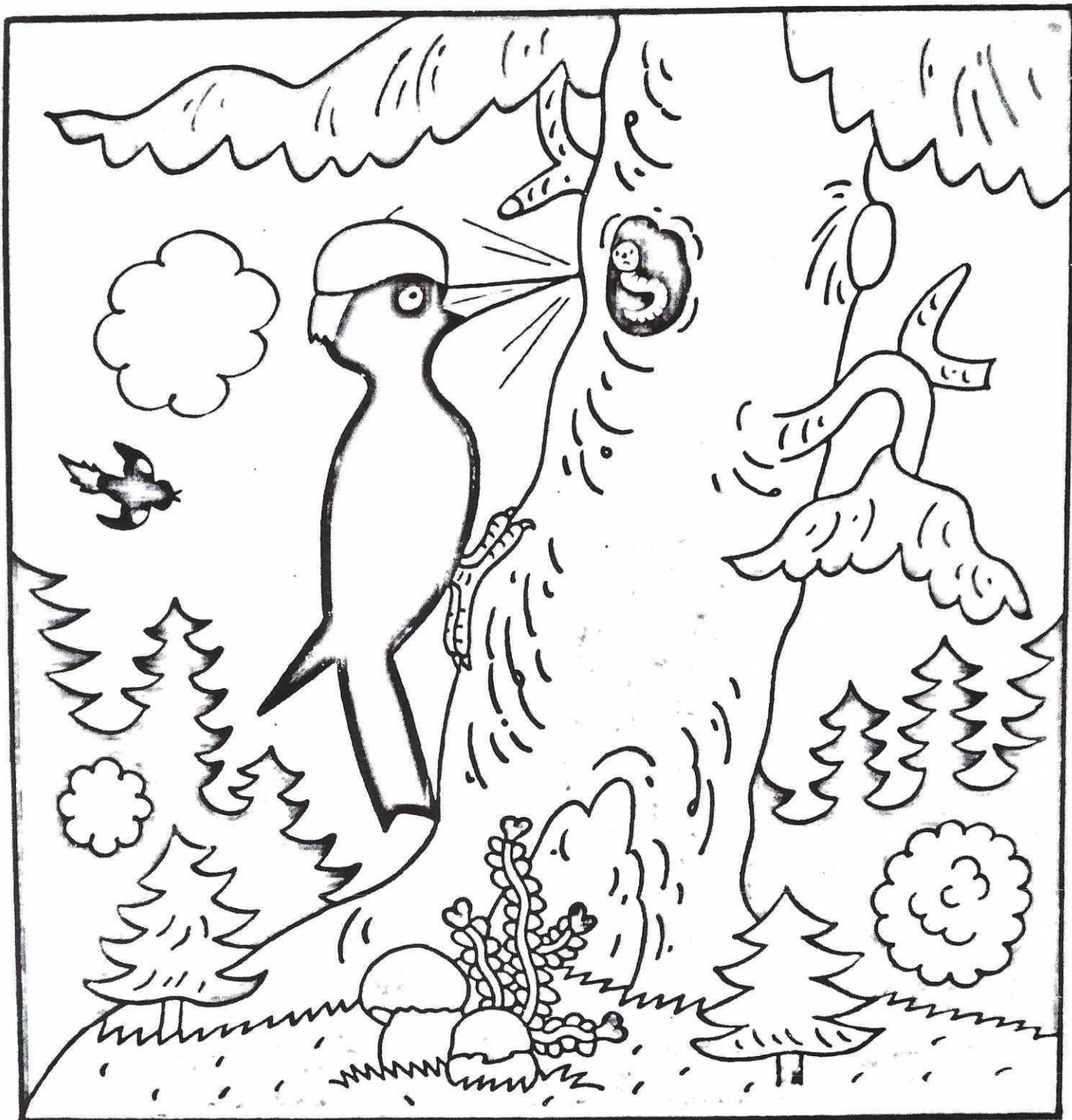
2. PRACOVNÍ LIST - PTAČEK
- ROZSTŘÍHEJ A OPĚT SLEP, VYBARVI

HEDA PRŮCHOVÁ
PTAČÍ
POHÁDKA

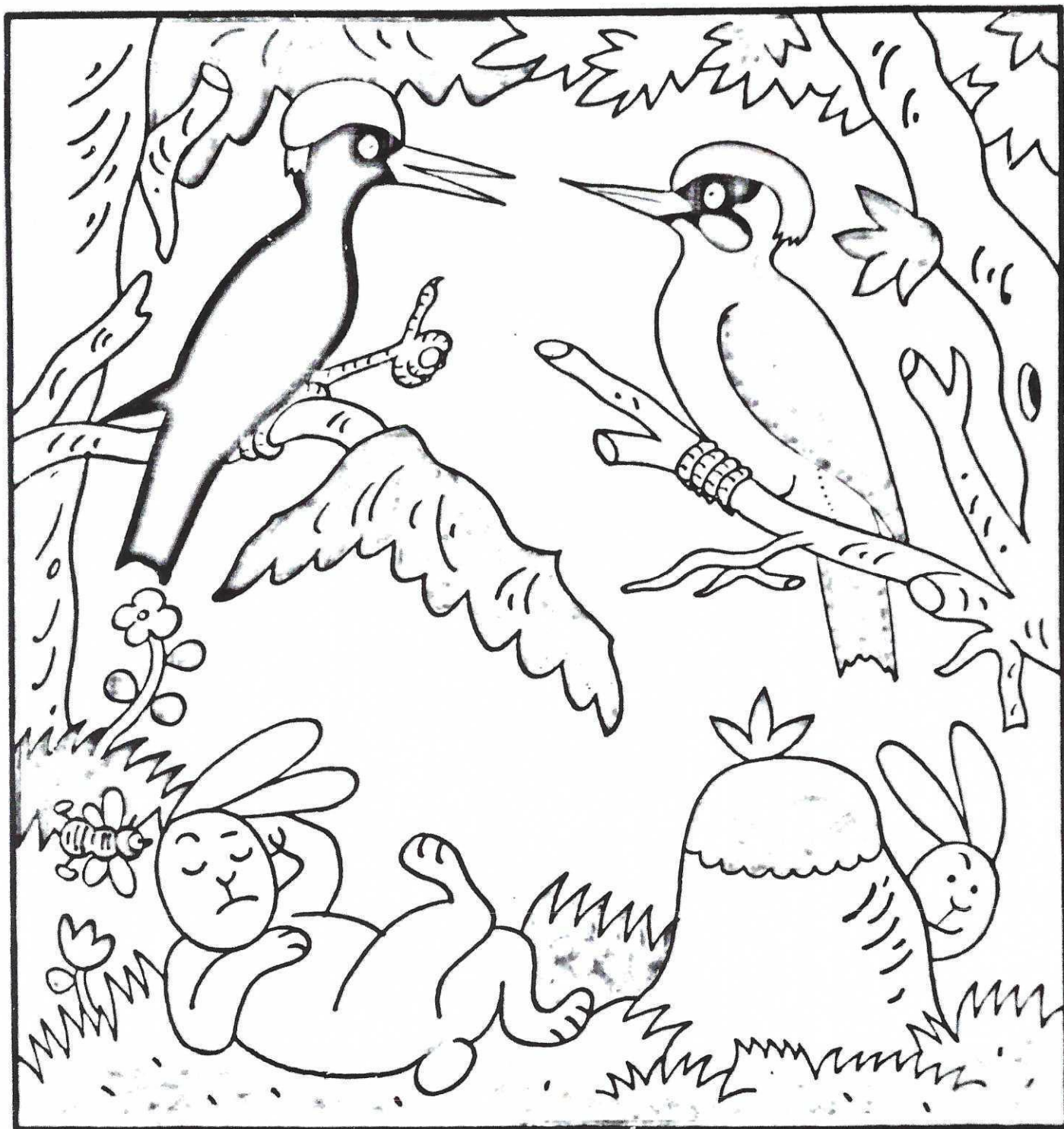

OBRÁZKY ALENY LADOVÉ

ALBATROS

„Ťuk, ťuk“ oklepával datel kůru smrku, kde hledal larvy a broučky. Najednou přestal, jako když utne. Napadla ho prapodivná myšlenka: proč má datel černé peří a červenou čepičku, když jiní ptáci jsou tak krásně vybarvení?

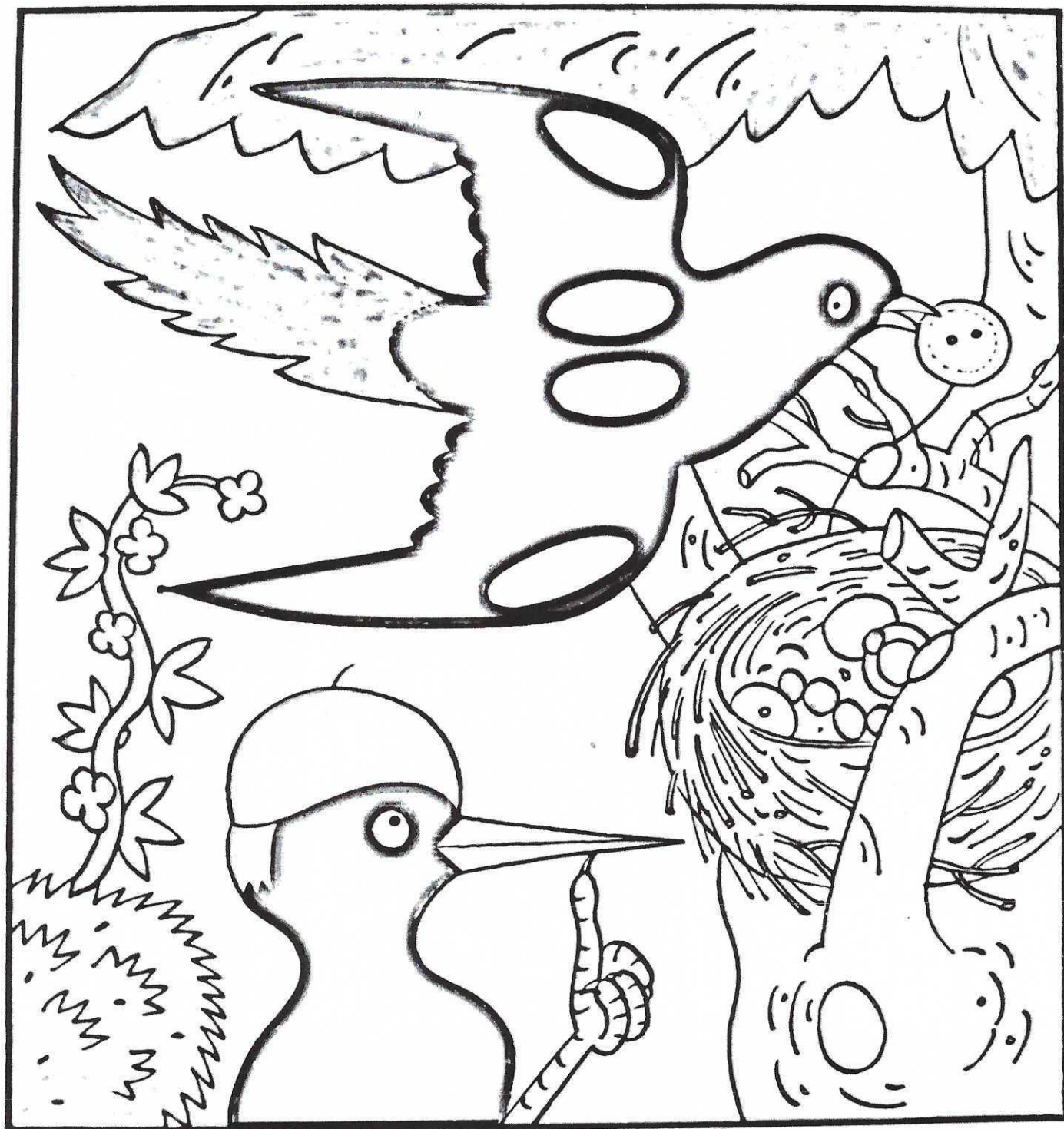
Druhý den potkal příbuznou žlunu a hned se jí ptal: „Teto, proč ty máš k červené čepičce zelený kabátek a já jen černý?“ „Jak bych to mohla vědět? Ale zaletíme k strýci strakapoudovi,“ poradila žluna a hned se spolu rozletěli k blízkému buku.

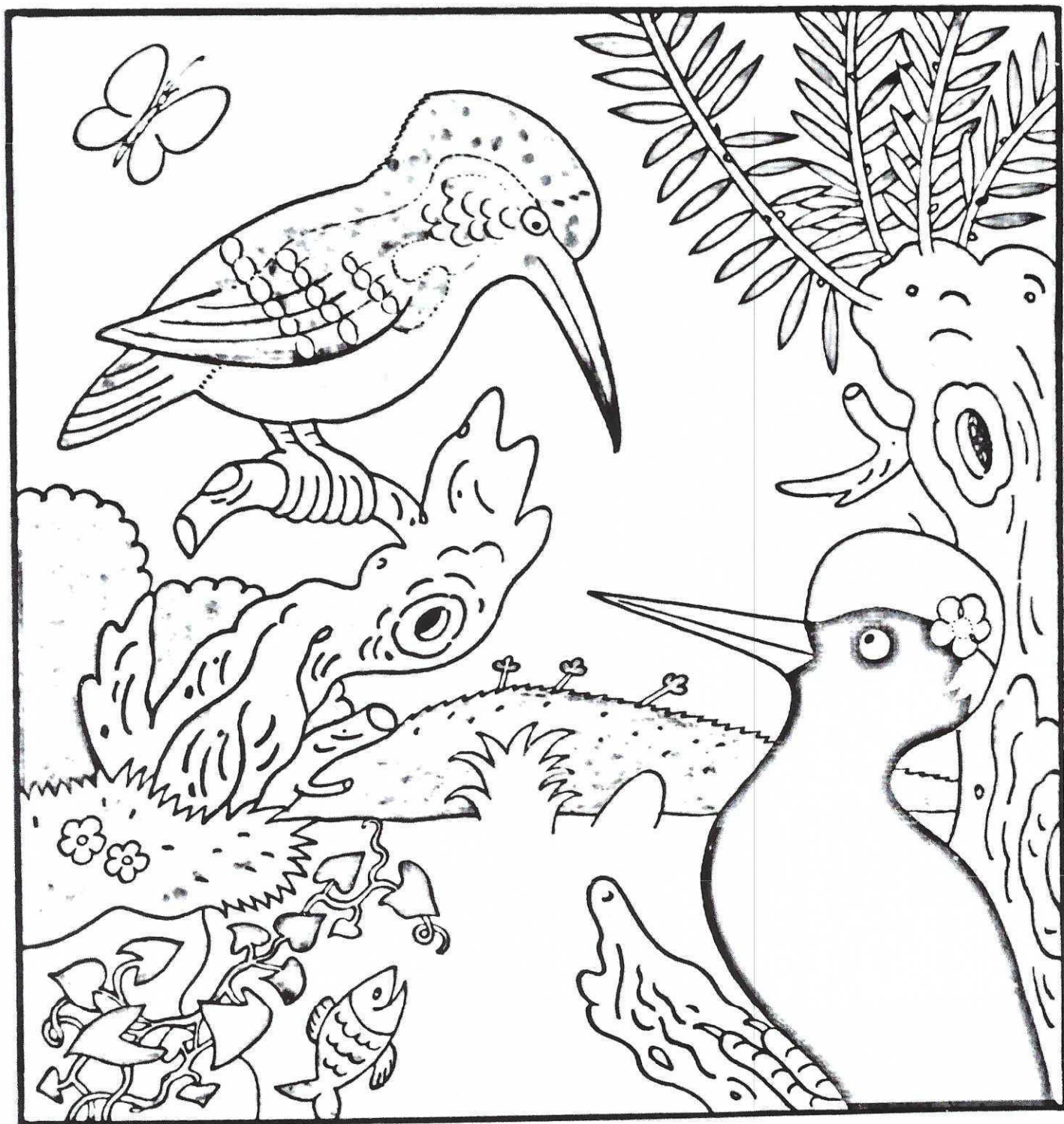
„Strýčku strakapoude,” spustili oba najednou, „proč má datel k červené čepičce černé peří, žluna zelené a ty strakaté?”
„Divná věc, opravdu, o tom jsem nikdy nepřemýšlel,” kroutil strakapoud hlavou a tak se datel zas nic nedověděl.

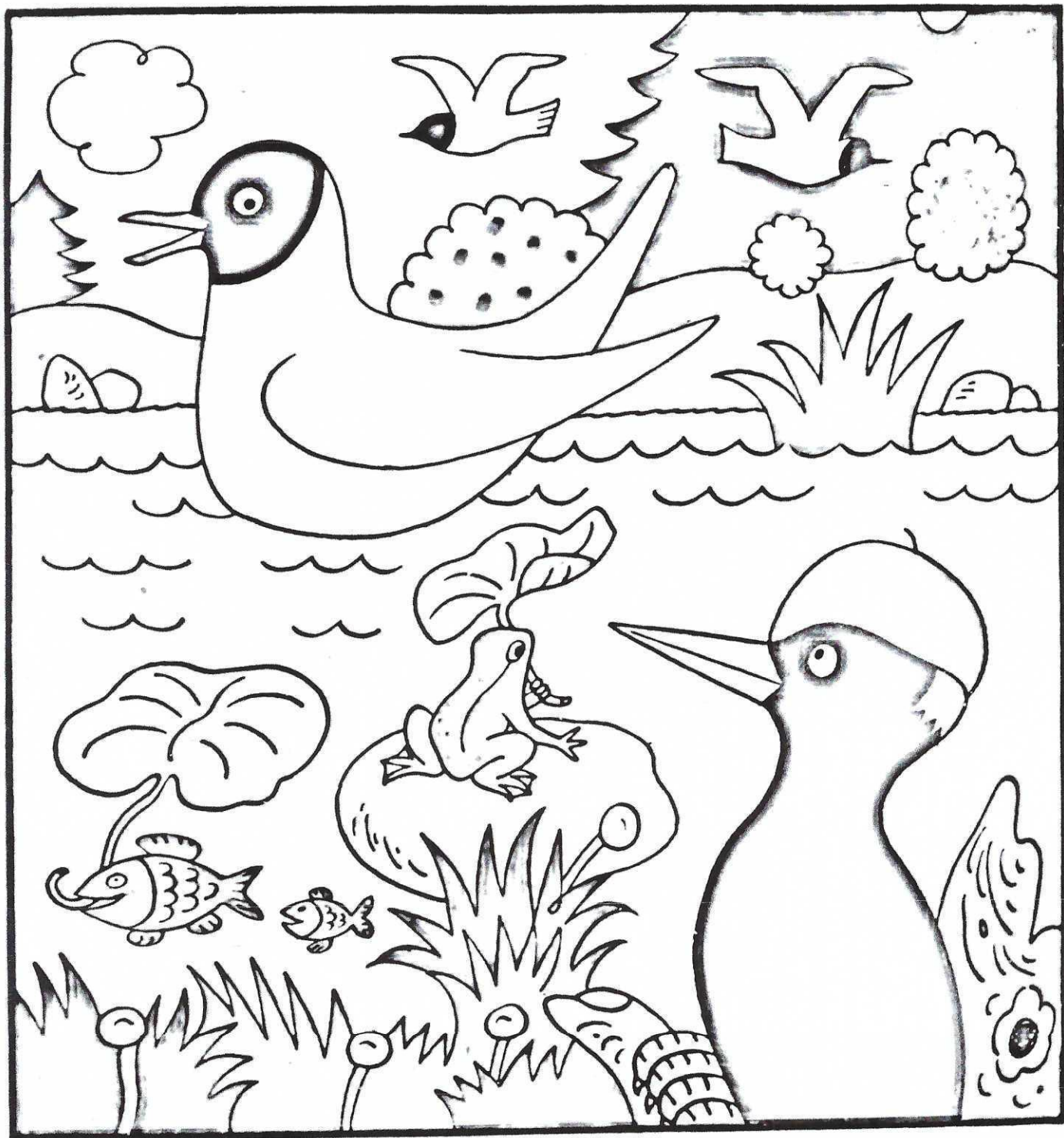
Snad bude chytřejší dudek, navštívím ho, napadlo datla. „Dudku,” vyzvídal, „nevíš, proč mám k černému peří jen červenou čepičku, když ty se pyšníš pruhovaným peřím s korunkou na hlavě?” „Nevím, zaleť si spíš ke strace! Hnízdí tamhle na smrku, věčně lítá po lese a mnoho se dozví. Mě nezdržuj, vidíš, že mi samička sedí na vejcích a musím shánět pro ni broučky a mravence.”

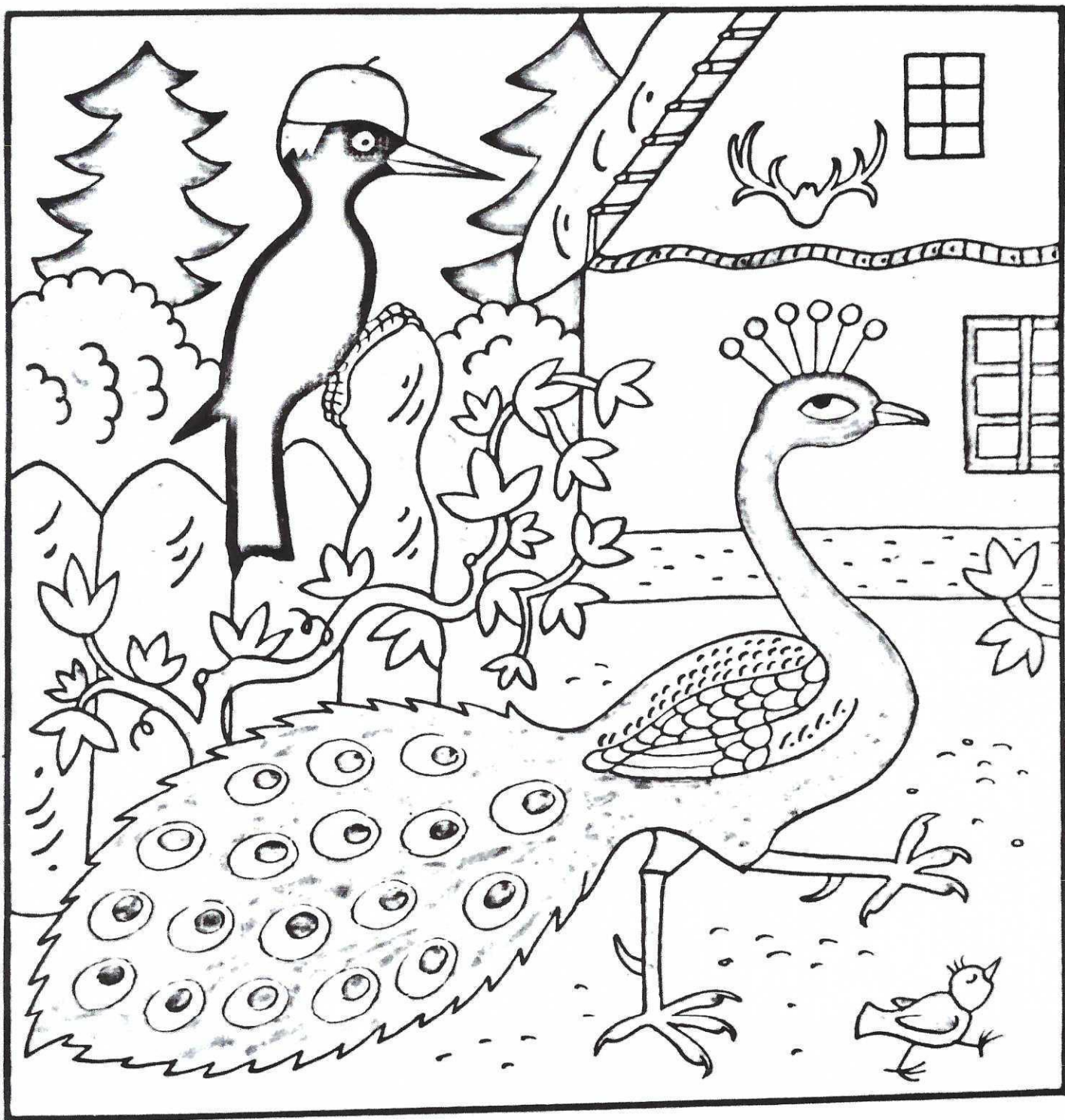
A tak datel vyhledal straku. Zrovna přilétla s lesklým knoflíčkem v zobáku. Zvědavého datla odbyla, snad měla strach, aby jí knoflíček nevzal, a začala ten svůj poklad pečlivě zahrabávat v hnízdě.

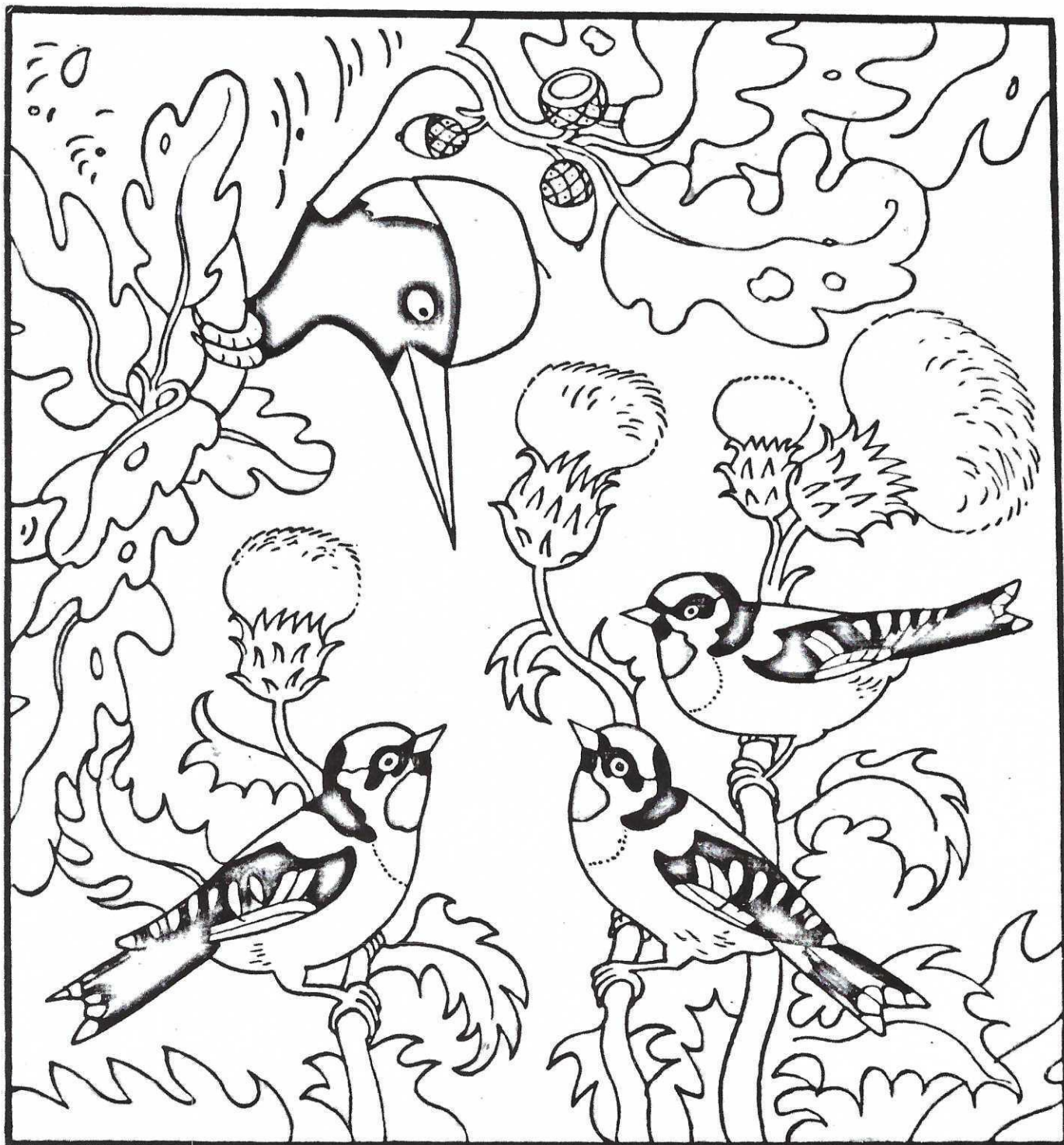
Cestou nad potokem zahlédl datel zajiskřit se ledňáčka a hned navázal řeč: „Jak ti závidím tvé nádherné peří! Proč jen já musím stále nosit smutek, nevíš?“
„Není co závidět, moje krása mě naučila plachosti a strachu z nepřátel. Musím být opatrný a i hnízdo pečlivě skrývat.“

Zklamáný datel se teď vyptával na své peří všech ptáků, které potkal. Jednou na svých toukách zahlédl na kraji lesa rybník. Zavolal na kroužícího racka a svěřil se mu se svým trápením. Ale racek se mu vysmál, ponořil se do vody pro rybičku a odletěl.

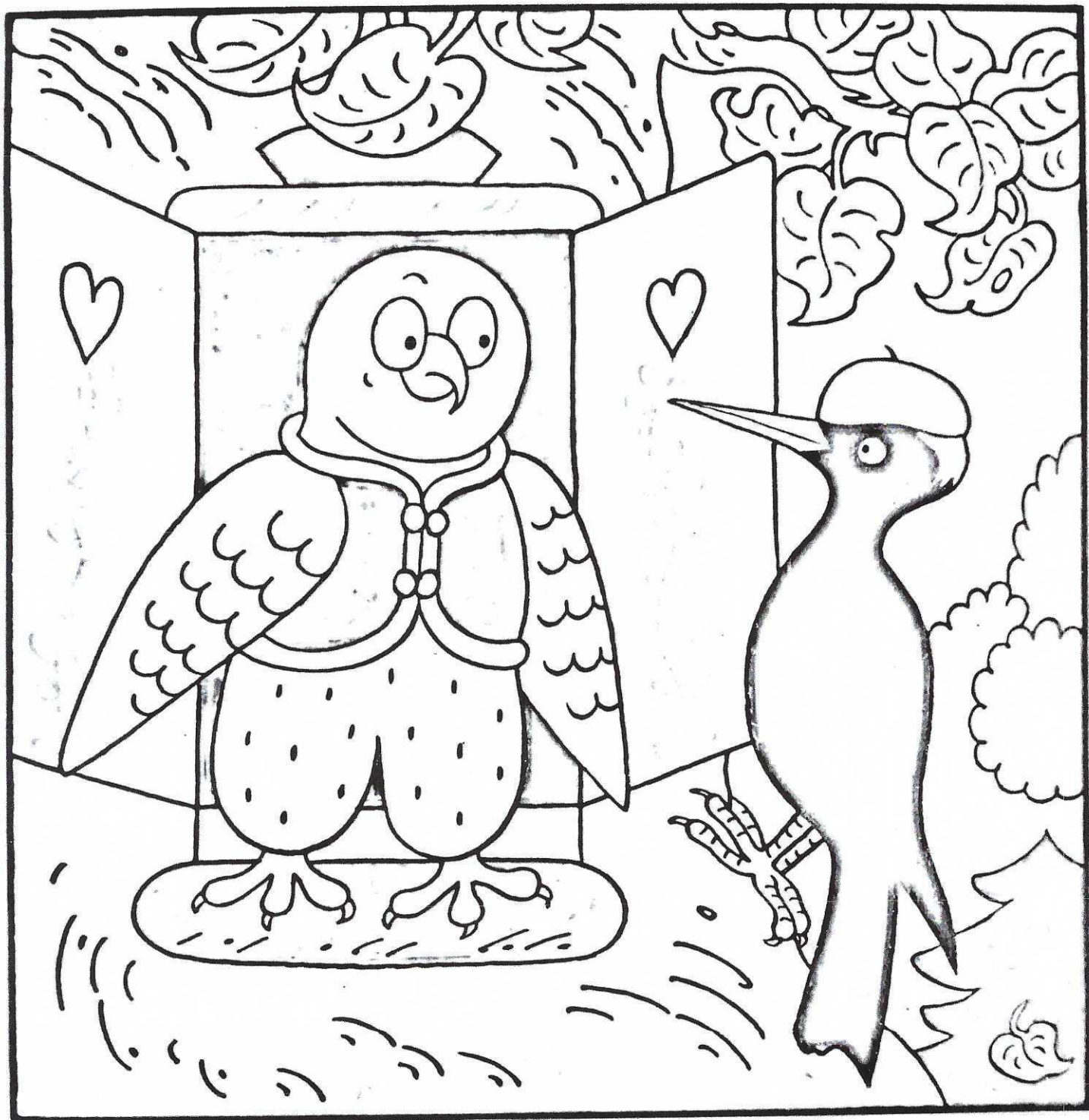
Jindy zas přiletěl datel do blízkosti myslivny a zahlédl na dvoře páva. Pochválil jeho překrásné peří a pak se zeptal, zda páv neví, proč datlové mají jen černé peří bez ozdob. „Jen jeden z ptáků může být nejkrásnější, a to je páv. Snad bys se mu, ty chudáčku, nechtěl podobat? Jen se podívej na mé peří!“ Páv se nadmul pýchou a rozevřel před datlem svůj nádherný vějíř per.

Nastal podzim, zlátlo listí a začalo padat ze stromů. Datel na kraji lesního palouku oťukával kůru na dubu a sháněl něco tučného k obědu. Pod strom přiletělo hejno stehlíků a ptáčci začali vybírat semínka z bodláčí.

„Hej, přátelé,” zavolal na ně shůry datel, „nevíte, proč vám narostlo tak pestré peří a proč já musím létat v černém a jen na hlavě mám červenou čepičku?”

„Nevíme, nevíme,” švitořili stehlíci, „ale slyšeli jsme, že nejmoudřejší pták je sova. Na tu se obrať!”

„Že jsem na to nepřišel sám,” zlobil se na sebe datel a hned se rozletěl k sově. Načechrала si peří a bez rozmýšlení záhadu rozluštila. „Barva peří přece ptáky chrání. Ve tmě lesa, kde ty se zdržuješ, tě v černém peří nikdo nezahleďne. A kdyby se na tebe nepřítel dobýval do tvého hnízda v dutině stromu, stačí, abys jen vystrčil hlavu s červenou čepičkou. Jistě by se ulekl a honem vzal do zaječích.” Datel sově poděkoval a spokojeně začal oklepávat nejbližší smrk svým „ťuk, ťuk, ťuk.”

